

Arrest

nr. 243 189 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren te Cabinda op X. Sinds u negen jaar was deed u het huishouden bij een rijke familie, die in ruil financieel instond voor de bijlessen die u volgde gedurende tien jaar. Daarnaast verkocht u de producten die uw vader meebracht van zijn werk op het land. Samen met uw moeder verkocht u deze producten op straat. De familie die voor uw scholing betaalde bestond uit P., een rijke en machtige MPLA politicus, zijn vrouw C. en hun zoon A.. A. was homoseksueel, wat een probleem vormde voor de politieke carrière van zijn vader. Rond de periode van uw verjaardag organiseerde A. een verrassingsfeest voor u. U ging er naartoe met twee vrienden van op school, de broers P. en F.. Geheel onverwacht vroeg A. u met hem te trouwen.

Toen u zei dat u hem als een broer beschouwde werd hij kwaad en beëindigde hij het feest door iedereen naar huis te sturen. U zocht zijn ouders op om de zaak te bespreken, maar ook zij werden boos, C. liet weten dat een huwelijk de reden was waarom zij u al zo lang hielpen. U besloot uw ouders in te lichten en uw vader vond dat het beter was geen hulp meer te aanvaarden van P. en C.. Hij sprak met de vader van P. en F.. Hun vader nam de sponsoring van uw scholing over en wilde hier niets voor in de plaats. De oom van A. was echter politiechef, hij liet uw ouders arresteren omwille van uw weigering met A. te trouwen. U smeekte de vader van A. om uw ouders vrij te laten en zei dat u zou trouwen met zijn zoon. Uw ouders werden na twee dagen opsluiting vrijgelaten. Samen gingen jullie P., de vader van A. opzoeken. Hij zei dat u met A. zou trouwen. Uw vader had niet de mogelijkheden om tegen hem in te gaan. Hij moest van P. een huwelijkslijst meenemen en het huwelijk zou in oktober plaatsvinden. Toen uw grootmoeder in oktober overleed, kon uw vader met P. overeenkomen dat het huwelijk maximum een jaar zou uitgesteld worden en dat uw vader zelf voor de zaken op de lijst zou zorgen. Intussen zou de familie van P. een manier bedenken om u te helpen. In december stond bij uw thuiskomst van school uw koffer klaar. U reisde met de familie van P. naar de luchthaven van Luanda, waar u werd voorgesteld aan een man met wie u zou meereizen. Jullie reisden per vliegtuig en nadien met de auto. Na aankomst bracht de man u onder op een kamer in een huis. Na enkele dagen wilde hij met u slapen, maar u weigerde. Hij nam u vervolgens elders mee naar een prostitutie huis. U vertelde uw verhaal aan een man die met u wilde slapen. Hij toonde u waar u internationale bescherming kon aanvragen, wat u deed op 27 april 2017.

Op 27 juni 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 augustus 2018 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) tegen de beslissing van het CGVS. Op 23 april 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (zie arrestnr. 220094).

Om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen legde u bij de Raad volgende bijkomende documenten neer: (1) verslagen van neuropsychologe Morgane Bonnin, d.d. 12/11/2018, (2) een verslag van Dr. Luc Declaire, psychiater en ethnopsychiater, d.d. 13/11/2018 en 9/4/2019 (betreft hetzelfde verslag) (3) een attest betreffende psychologische opvolging door klinisch psychologe en psychotherapeute Anne Graindorge, d.d. 6/12/2018 en 10/4/2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door de familie van A., met wie u diende te trouwen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9, 10, 14).

Tijdens uw gehoor voor het CGVS kon u echter niet overtuigen werkelijk met A. te zullen moeten trouwen. Bij uw asielrelaas kan immers het volgende opgemerkt worden.

Ondanks uw verklaring dat P., de vader van A., een rijk en machtig MPLA politicus is, bij wie u jarenlang over de vloer kwam om het huishouden te doen en die al die tijd uw scholing sponsorde (CGVS p. 14, 19, 21), kent u de achternaam van P. niet, noch zijn functie bij het MPLA (CGVS p. 18, 19). Ter verklaring stelt u dat men in Afrika niet zo'n belang hecht aan de familienaam en dat mensen worden aangesproken als tante of oom of 'vader van'. Ook stelt u dat het in Afrika niet hoort dat men gaat uitzoeken wat iemand met zijn leven doet. (CGVS p. 18, 19.) Er kan echter niet worden aangenomen dat een rijk en machtig iemand enkel gekend zou zijn als 'vader van A.' of 'oom P.' en dat u niet kon uitzoeken wat hij met zijn leven deed, aangezien het rijk en machtig zijn veelal juist voortkomt uit iemands functie of het behoren tot een bepaalde familie. Het gaat niet op dat u weet dat hij rijk en machtig is, maar niet zijn volledige naam kent, noch zijn functie.

Evenmin weet u wat voor werk A. uitoefent (CGVS p. 21), de jongen met wie u diende te trouwen, terwijl mag aangenomen worden dat u bij een huwelijksvoorstel ook informatie krijgt over de familie waartoe u zou gaan behoren, nog daargelaten uw verklaring dat u er al jaren over de vloer kwam en A. als een vriend beschouwde (CGVS p. 21), zelfs als een broer (CGVS p. 9).

Na de pauze tijdens het gehoor worden u vragen gesteld met betrekking tot de spontane verklaringen die u voor de pauze had afgelegd. **Hierbij blijkt dat u de grootste moeite heeft om coherent te antwoorden op de ad hoc vragen die gesteld worden, waardoor uw eerdere relaas een ingestudeerde indruk geeft.** U verklaart aanvankelijk dat uw ouders in september 2015 gearresteerd werden en dat u in oktober 2015 zou trouwen met A. (CGVS p. 12). Gevraagd wanneer u voor de eerste keer tegen de ouders van A. zei dat u toch met hem zou trouwen, stelt u aanvankelijk dat u het niet gezegd heeft, om dan meteen te corrigeren dat u het wel zei toen uw ouders in de gevangenis zaten. Gevraagd wanneer uw ouders de gevangenis verlieten, stelt u dat het in oktober was. Wanneer wordt opgemerkt dat u eerder september zei, stelt u dat er gezegd werd dat u in oktober moest trouwen en dat uw vader in september naar het huis ging, dat u dit zelf niet was. (CGVS p. 13.) Gevraagd hoe vaak uw vader naar de gevangenis ging, stelt u dat het één keer gebeurde. Opnieuw gevraagd wanneer dit dan gebeurde, stelt u slechts dat het de maand was die u eerder zei. Wanneer wordt aangedrongen stelt u opnieuw dat het de maand is die u had gezegd en vervolgens dat het in oktober was. (CGVS p. 13, 14.)

Verder valt op dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS uw verklaringen aangepast hebt tegenover uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Hoewel de grote lijnen dezelfde blijven, zijn enkele cruciale details uit uw relaas en voorgehouden profiel veranderd. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u in oktober 2016 zou moeten trouwen met A. en dat uw ouders naar de gevangenis zouden gestuurd worden indien ze geen toelating zouden geven en u bevestigt desgevraagd dat ze nooit akkoord gingen met een huwelijk (Vragenlijst CGVS afgenomen door DVZ op 9/8/2017, pt. 5). U verklaarde verder dat u het zesde leerjaar beëindigde en gevraagd naar uw beroep verklaarde u sinds de leeftijd van 9 jaar auto's gewassen te hebben, tot u het land verliet (zie 'verklaring DVZ', pt. 11, 12, in het administratief dossier). U verklaarde tevens dat uw reis betaald werd door de familie A., bij wie u thuis werkte en u specificeert dat u er onder andere auto's waste (zie 'verklaring DVZ', pt. 36, in het administratief dossier).

Ook verklaart u met een paspoort gereisd te hebben dat werd ingehouden door de smokkelaar zodra u in België aankwam (zie 'verklaring DVZ', pt. 36, in het administratief dossier). Voor het CGVS stelt u niet te weten op welke naam de documenten stonden waarmee u reisde, aangezien de smokkelaar alles in handen had en u het niet goed bekeek (CGVS p. 23). Nochtans is het een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u zou kunnen reizen zonder zelfs te weten of u op uw eigen naam reisde of op die van iemand anders, is dan ook niet geloofwaardig. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u op eigen naam een visum verkreeg voor Spanje, voor de periode waarin u verklaart gereisd te hebben. Uw internationaal paspoort werd reeds eerder aangevraagd, aangezien het al op 3 februari 2016 werd afgeleverd (zie administratief dossier). Hieruit kan worden afgeleid dat u reeds voor uw beweerde problemen de intentie had Angola te verlaten.

Voor het CGVS situeert u uw problemen plots in 2015, dus voor uw internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS p. 12, 13). Voor het overige komt uw relaas deels overeen met wat u bij DVZ vertelde, alleen stelt u nu dat uw ouders niet enkel met een gevangenisstraf bedreigd werden, maar dat ze ook effectief gearresteerd werden nadat u weigerde met A. te trouwen (CGVS p. 9), wat u bij DVZ naliel te vertellen. Ook stelt u nu dat u niet naar een reguliere school ging, maar dat u tien jaar lang informeel onderwijs volgde, door u 'bijles' genoemd. U leerde lezen en schrijven zodat u nadien naar school zou kunnen gaan (CGVS p. 8, 9). Deze bijlessen werden betaald door P., de vader van A., voor wie u werkte sinds u negen jaar was, de leeftijd waarop u ook met bijlessen startte. U stelt dat u er moest schoonmaken en dat u erg veel moest werken. Gevraagd of u nog andere zaken deed in Angola, om geld te verdienen, stelt u dat u de producten verkocht die uw vader meebracht van zijn werk op het land. Samen met uw moeder verkocht u deze producten op straat. (CGVS p. 5, 6.) Over auto's wassen voor de familie die u uit Angola hielp vertrekken, rept u met geen woord meer.

De vaststelling dat uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS op bepaalde, cruciale punten niet overeenkomen, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en eveneens aan de door u voorgehouden reisweg.

Aangezien u noch met betrekking tot uw vluchtmotieven, noch met betrekking tot uw reisweg kon overtuigen, reizen er eveneens vraagtekens bij uw verklaringen over uw lotgevallen eens in Europa. U stelt in een prostitutiehuis verbleven te hebben (CGVS p. 11), maar u hebt geen idee waar dit huis zich bevond (CGVS p. 24). U werd er naakt wakker, maar weet niet of ze iets met u lichaam deden, hoewel u dacht verkracht te zijn (CGVS p. 11, 17). U moest er werken om de schulden te betalen die u gemaakt had om weg te raken uit uw land, maar u weet niet hoe lang u er zou moeten blijven en u heeft het ook niet gevraagd (CGVS p. 24). Hoewel u er enkele maanden verbleef (CGVS p. 18), herinnert u zich niet dat u met klanten samen was (CGVS p. 24) tot een man u hielp ontsnappen (CGVS p. 11). Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u zich in een prostitutiehuis bevond waar u zou moeten werken om uw schulden af te betalen, zonder u te informeren over hoe lang u er zou moeten verblijven. Bovendien kan men zich afvragen in hoeverre u gedwongen in een prostitutiehuis verbleef, aangezien u zich tijdens een verblijf van meerdere maanden geen klanten herinnert, en de ene klant die u zich wel herinnert u blijkbaar zonder veel problemen mee kon nemen en bij de asielinstanties kon afzetten (CGVS p. 11, 12).

Op 19 juni 2018 leg u een psychologisch verslag voor waarin geattesteerd wordt dat u sinds 19 januari 2018 psychologisch opgevolgd wordt bij Woman'Do.

In het attest wordt aangehaald dat u problemen hebt zich uit te drukken en begrijpelijk over te komen bij anderen en dat u problemen hebt zich te situeren in de tijd. Ter illustratie worden uw eigen verklaringen aangehaald. Zo schijnt u verklaart te hebben dat 'iedereen u heel de tijd zegt niets te begrijpen van wat u zegt, en u te zeggen dat u gek bent'. Hierdoor heeft u problemen om vrienden te maken en isoleert u zich van anderen. U vertelde bovendien in Angola dezelfde ervaringen gehad te hebben, namelijk uitgelachen te worden door vrienden die niet begrepen wat u zei wanneer u sprak, hoewel u zelf de indruk heeft zich uit te drukken zoals ieder ander. Het attest stelt verder dat u verklaarde in Angola slechts in het moment geleefd te hebben, zonder zich bewust te zijn welke dag, week of jaar het was, noch welke leeftijd u gehad zou hebben. Er wordt gesteld dat u buiten de tijd lijkt te leven, in een eigen wereld, die u gestructureerd en georganiseerd hebt op uw eigen manier, buiten de waarden van de gemeenschap. U zou niet enkel problemen met de uitspraak hebben, maar problemen met het structureren van ideeën en taalbegrip. Hierbij kan worden opgemerkt dat men voor een psychologische diagnostiek en testing aangewezen is op uw verklaringen en medewerking. Het is evident dat iemand zich op een intelligentietest moeilijk kan voordoen als iemand die beter functioneert dan werkelijk het geval is, maar dat het omgekeerde wel degelijk mogelijk is. U verklaring dat niemand ooit begrijpt wat u zegt lijkt weinig aannemelijk, nu uit uw dossier blijkt dat u zowel bij DVZ als voor het CGVS een vluchtrelaas kon duidelijk maken dat in grote lijnen overeenkomt. Uit een mail van uw advocate (d.d. 31/10/2017) blijkt dat u in gesprek met uw sociaal assistente, vlak na het gehoor op het CGVS, uw relaas zeer coherent kon vertellen. Verder verklaart u spontaan dat u op school een beetje Frans en Engels leerde van vrienden (CGVS p. 8). Het leren van een vreemde taal veronderstelt een zekere mate van wederzijds begrip tussen uzelf en uw vrienden. U weet dat homoseksualiteit betekent dat A. met mannen is (CGVS p. 10), nochtans een beladen onderwerp in veel Afrikaanse landen, u weet ook welke consequenties het voor u zou hebben om met zo iemand te trouwen (CGVS p. 10). U stelt immers niet als een standbeeld in zijn huis te willen zitten en opzij geschoven te worden als er mannen langskomen, maar te willen trouwen met iemand waar u van houdt en die u kinderen kan geven (CGVS p. 10). U kon afleiden dat A. homoseksueel was uit een gesprek tussen zijn ouders dat u opving (CGVS p. 22). U stelt initiatief genomen te hebben om A. zijn ouders aan te spreken nadat hij u een huwelijksvoorstel deed (CGVS p. 9) en u ging opnieuw naar zijn ouders om hen te smeken uw ouders vrij te laten uit detentie, nadat u eerst op andere hulpbronnen beroep trachtte te doen (CGVS p. 9, 10). Bovenstaande vaststellingen geven absoluut niet de indruk dat u iemand bent die buiten de tijd leeft, in een eigen wereld, niet in staat tot taalbegrip of het structureren van ideeën.

Er wordt verder opgemerkt dat u ondanks uw langdurige scholing slechts op het niveau van een eerste leerjaar zou kunnen lezen en schrijven, wat niet zou kunnen verklaard worden door het feit dat u geschoold bent in het Portugees. Vooreerst dient opgemerkt dat u sprak over bijlessen en dat u verklaarde steeds erg veel te moeten werken, waardoor u niet altijd naar het volgende jaar kon overgaan (CGVS p. 4, 6, 9). Verder blijkt het niveau van het lager onderwijs in Angola en meer bepaald in Cabinda zeer beperkt. Eén evaluatie stelde zelfs vast dat de helft van de kinderen die ze in een derde leerjaar hadden getest, geen woord Portugees kon lezen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook nagenoeg onmogelijk in te schatten hoeveel jaren bijles overeenkomen met één jaar scholing in een reguliere lagere school waar op Europees niveau zou worden lesgegeven.

In elk geval hebben de argumenten die uw asielrelaas ongeloofwaardig maken grotendeels betrekking op cruciale, feitelijke details met betrekking tot uw verklaringen over de familie waarbinnen u zou moeten trouwen en op uw relaas bij DVZ in vergelijking met uw relaas voor het CGVS. Incoherenties in het plaatsen van de gebeurtenissen in de tijd, maken slechts een klein deel van de bovenstaande motivatie uit. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gebeurt op basis van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand gezien worden, maar slechts als deel van de voorliggende elementen en het gewicht dat eraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

De RvV bevestigde in haar vernietigingsarrest dd. 23 april 2019 (zie arrestnr. 220094) bovenstaande motieven door te stellen dat:

"[...] (1) uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 september 2017 blijkt dat verzoekster haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen heeft gezet; ze was in staat om een chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd relaas uit de doeken te doen over hetgeen haarzelf en haar familie zou zijn overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, pp. 8-12); dat verzoekster de logica en inhoud van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud goed begreep en in staat was om hierop normale en afdoende antwoorden te formuleren en dat verzoekster wel degelijk in staat was om gebeurtenissen in de tijd te situeren, onder meer gevraagd naar haar scholing, het tijdstip van haar vertrek uit haar land van herkomst en haar verblijfsomstandigheden in België (zie notities persoonlijk onderhoud, pp. 5, 16-17, 22);

(2) verzoekster, enerzijds, aanvoert dat ze niet kan lezen of schrijven maar dat ze, anderzijds, wel in staat is om de Vragenlijst (administratief dossier, stuk 17) zelfstandig en goed leesbaar met haar (lange) naam te ondertekenen en tijdens het gehoor zelfstandig een opmerking maakt over de correcte schrijfwijze van haar naam (gehoor CGVS, p.3);

(3) verzoekster geen dienstige uitleg geeft over de pertinente vaststelling in de beslissing waar deze stelt: "Bovendien blijkt uit uw dossier dat u op eigen naam een visum verkreeg voor Spanje, voor de periode waarin u verklaart gereisd te hebben. Uw internationaal paspoort werd reeds eerder aangevraagd, aangezien het al op 3 februari 2016 werd afgeleverd (zie administratief dossier). Hieruit kan worden afgeleid dat u reeds voor uw beweerde problemen de intentie had Angola te verlaten. Voor het CGVS situeert u uw problemen plots in 2015, dus vóór uw internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS p. 12, 13).";

(4) het weinig aannemelijk is dat verzoekster, die maandenlang in een prostitutiehuis zou hebben moeten werken, zich geen enkele klant kan herinneren met uitzondering van die ene klant die haar uit het prostitutiehuis zou hebben helpen ontsnappen, hetgeen des te meer klemmt omdat haar verklaringen omtrent dit verblijf, in tegenstelling tot haar relaas omtrent de vermeende feiten in Angola, bijzonder weinig details vermelden;

(5) verzoekster na enkele maanden uit haar eerste asielcentrum is weggevlucht en daarna drie maanden op straat overleefde, hetgeen een zekere mate van zelfredzaamheid zou kunnen impliceren;

(6) de vaststelling dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft niet noodzakelijk impliceert dat haar verklaringen in het kader van het verzoek tot internationale bescherming geloofwaardig zijn.

De Raad stelt evenwel ook vast dat de stukken en attesten die gevoegd zijn bij de aanvullende nota van 7 december 2018, alsook deze die ter zitting worden neergelegd, opgesteld zijn door verschillende psychologen en een psychiater op basis van medische onderzoeken die verzoekster onderging. De methodiek en de resultaten van de ondergane medische onderzoeken kunnen op het eerste zicht een eventuele verklaring geven voor een aantal elementen in verzoeksters gedrag en verklaringen maar dit dient aan nader onderzoek te worden onderworpen. De Raad is evenwel niet bevoegd om onderzoekdaden te stellen. Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoekster evenmin tot een besluitvorming komen inzake de plausibiliteit van verzoeksters asielrelaas.

[...]"

Na onderzoek van de bijkomende stukken die tijdens het beroep werden voorgelegd, dient geconcludeerd dat op basis van het geheel van de neergelegde stukken niet duidelijk wordt aangetoond dat u in het kader van het onderhoud op het CGVS d.d. 9/2017 (of voordien) niet bij machte was om op volwaardige wijze aan het procedureverloop en onderhoud deel te nemen (zie ook vaststellingen van de Raad, supra).

De aangebrachte medische attesten doen hier onvoldoende afbreuk aan:

De resultaten van de IQ-tests (verbaal d.d. 14/9/2018 en non-verbaal d.d. 29/8/2018) zijn geenszins homogeen en onder voorbehoud. Op de WAIS IV intelligentieschaal haalt u een score van 43, wat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier), overeenkomt met een gemiddelde mentale achterstand. Hierbij dient te worden opgemerkt dat mevrouw Bonnin eveneens concludeert dat de scores die u op de subtests haalt dermate heterogeen zijn, dat de totale IQ score (het cijfer 43 dus) niet geïnterpreteerd kan worden, aangezien deze score invalide is. Hierbij dient nog opgemerkt dat uw moedertaal Portugees is en dat de communicatie met de hulpverleners in het Frans plaatsvonden en moeilijk verliepen (zie ook attesten Dr. Declaire). Ook mevrouw Bonnin stelt dat het begrijpen van de instructies extreem moeilijk verliep (zie verslagen 'Libellules' in het administratief dossier). Het is niet moeilijk in te zien dat taalproblemen een belangrijke invloed kunnen hebben op de totale score die men haalt op een WAIS IV test. In deze totale score zijn immers zowel de verbale als de non-verbale testen verwerkt. De verbale testen bevatten vragen zoals het beschrijven van de overeenkomsten tussen twee alledaagse voorwerpen of het definiëren van woorden die zowel visueel als mondeling worden gepresenteerd. Ook worden er vragen gesteld over een groot aantal onderwerpen op het gebied van algemene kennis. Het is evident dat iemand die de (Franse) taal slecht beheerst grote moeilijkheden zal ondervinden om dergelijke vragen correct en binnen de opgegeven tijd te beantwoorden. Zelfs bij personen die niets te winnen hebben bij een lage score, kan men zich voorstellen dat een gebrek aan kennis van de taal waarin de test wordt afgenomen tot een onderschatting van de vaardigheden kan leiden.

Een tweede, non-verbale IQ test die werd afgenomen is de Leiter III test. De score die hier behaald wordt is 69. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt komt een score tussen 55 en 69 overeen met een milde mentale achterstand (55) tot zeer lage intelligentie (69). Een score tussen 40 en 54 komt overeen met een matige mentale achterstand en een score tussen 70 en 79 komt overeen met een lage intelligentie. (Zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier.) Ondanks een moeilijk begrip van de instructies (die niet in de moedertaal van verzoekster werden gegeven, zie verslagen mevrouw Bonnin), scoort u dus beduidend hoger op deze non-verbale test, er is volgens de scoringstabel eigenlijk geen sprake meer van een mentale achterstand, maar van een 'zeer lage intelligentie', op de grens met een 'lage intelligentie'. Komt daarbij dat de ziektewinst (voordelen die verbonden zijn aan het ziek zijn) die in het geval van een erkenning vrij evident is, eveneens bewust of onbewust de prestaties negatief beïnvloed zou kunnen hebben.

Desondanks worden deze cijfers door Dr. Declaire aangehaald om te certifiëren dat u een belangrijke mentale achterstand heeft. Vervolgens haalt hij verschillende van uw verklaringen aan, verklaringen die deels overeenkomen met wat u voor het CGVS vertelde, maar ook verklaringen die u naliel voor het CGVS te vermelden, waarbij Dr. Declaire eigen veronderstellingen toevoegt (eventueel misbruik door de vader van Antonio, ook al verklaart u dit zelf niet). Ook mevrouw Graindorge suggereert dat u traumatische ervaringen zou ondergaan hebben waaraan u geen herinnering meer heeft, op basis van uw reactie op vragen naar de persoon die u in Angola onderdak gegeven zou hebben in ruil voor uw scholing (zie psychologische verslagen in het administratief dossier). De (ongenuanceerde) stellingnames en conclusies in de neergelegde attesten inzake uw beperkte (cognitieve) vaardigheden/mentale retardatie, vinden echter géén steun in de elementen in het dossier, met name het verloop en inhoud van uw verklaring bij DVZ en het verloop van het onderhoud op het CGVS (hierboven reeds besproken), terwijl het omstandig onderhoud op het CGVS (4 uren) een valabel referentiepunt uitmaakt zonder dat het CGVS in de plaats treedt van medische beroepsbeoefenaar (zie rechtspraak Goethals, RvV 18 juli 2018, nr. 206 925).

Geenszins wordt er van u verwacht (zoals mevrouw Graindorge het CGVS verwijt) dat u uw levensverhaal met complete precisie, objectiviteit en coherentie uit de doeken kan doen. Wel wordt gesteld dat de belangrijke mentale retardatie die u zou hebben, niet blijkt uit het gehoorverslag (noch duidelijk naar voor komt uit de testresultaten) en dat een eventuele verminderde intelligentie geen voldoende verklaring biedt voor de incoherenties in uw relaas.

Bovendien blijkt u tegenover uw zorgverleners andere verklaringen afgelegd te hebben dan voor het CGVS, die vervolgens in verband gebracht worden met uw voorgehouden beperkingen. Hierbij valt vooral op dat u beweert dat u in Angola geïsoleerd, verworpen en uitgelachen werd, wat u voorstelt als een gevolg van het feit dat u nooit werd begrepen en zich niet kon uitdrukken. Dit wordt aangegrepen als voorbeeld van uw disfunctioneren en uitgebreid naar uw situatie in België, ook hier bent u misbegrepen en heeft u geen vrienden (zie o.a. eerste attest van mevrouw Graindorge d.d. 14/6/2018 en attest Dr. Declair d.d.). Nochtans verklaarde u voor het CGVS in het geheel niet misbegrepen te zijn geweest in Angola, noch problemen gehad te hebben om vriendschapsrelaties aan te gaan. In tegendeel, u stelde dat Antonio, de zoon van de familie waar u het huishouden deed, als een broer voor u was (CGVS p. 9), dat u twee vrienden had op de school waar u bijles volgde (CGVS p. 8) en dat deze u hielpen nadat de familie van A. uw scholing niet langer wilde betalen (CGVS p. 9). Er blijkt dus duidelijk uit het gehoorverslag dat u, ondanks een eventuele beneden gemiddelde intelligentie, in Angola betekenisvolle vriendschapsrelaties kon aangaan. U stelt zelfs dat u uw kennis van het Frans van uw vrienden op school heeft (CGVS p. 8). De vaststelling dat u uw verklaringen aanpast naargelang uw toehoorder, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zoals mevrouw Graindorge zelf stelt, wil een laag IQ niet zeggen dat u niets begrijpt en niets kan communiceren. Er kan dan ook niet ingezien worden hoe een (eventueel) laag IQ een verklaring zou vormen voor deze incongruenties.

Hetzelfde geldt voor de al eerder aangehaalde vaststelling dat u bij DVZ verklaarde sinds de leeftijd van 9 jaar auto's gewassen te hebben als beroep, dit tot u het land verliet met behulp van de familie A., bij wie u thuis werkte (inclusief het wassen van auto's). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat u sinds u negen of tien jaar was het huishouden deed bij P., dat u er hard moest werken en daardoor niet altijd kon overgaan naar de volgende klas (CGVS p. 6). U spreekt in het geheel niet meer van een andere familie, de familie A., waar u jarenlang thuis gewerkt zou hebben, u spreekt enkel over P. (wiens volledige naam u niet kent, CGVS p.18). U spreekt in het geheel niet over het wassen van auto's, los van de vraag of u het huishoudelijk werk als 'werken' beschouwde. (CGVS p. 6.) Er kan niet ingezien worden dat een vrouw die zich tien jaar lang nuttig kan maken in het huishouden van een rijke familie, of zij nu beschikt over een (zeer) lage intelligentie dan wel over een belangrijke mentale retardatie, dat deze zelfde vrouw niet zou kunnen onthouden voor welke familie zij jarenlang gewerkt heeft en dat zij nu eens met de ene en dan weer met de andere naam naar deze familie zou verwijzen, en bovendien incongruente verklaringen aflegt over wat zij dan jarenlang voor deze familie deed. Verder verklaart u bij het CGVS niet dat u door de familie waar u het huishouden deed werd geholpen om het land te verlaten, maar door de ouders van F., uw vriend van op school (CGVS p. 8, 11). Dit is cruciaal, aangezien u, volgens uw relaas voor het CGVS, juist voor de familie waar u het huishouden deed op de vlucht bent (CGVS p. 10, 11). Voor DVZ verklaarde u echter dat P. u financieel geholpen heeft, u spreekt in het geheel niet over het huishouden doen bij hen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ pt. 3.5). Zowel uw verklaringen voor het CGVS als uw verklaring voor DVZ zijn uitgebreid en grotendeels intern coherent, ze zijn echter niet verenigbaar met elkaar. Evenmin blijkt uit het dossier dat er bij één van beide instanties sprake zou zijn geweest van problematische communicatie of een gebrek aan wederzijds begrip. Er kan niet worden ingezien waarom een verlaagd IQ ertoe zou leiden dat u volledig begrijpelijke en coherente verklaringen kan afleggen bij DVZ enerzijds en voor het CGVS anderzijds, maar dat deze verklaringen, wanneer zij worden vergeleken, op cruciale punten blijken te verschillen van elkaar. Hoogstens kan worden aangenomen dat een laag IQ het moeilijker maakt dan gemiddeld om op het moment van het gehoor voor het CGVS nog te weten wat men verteld heeft bij DVZ, wat echter geen nadelig effect heeft op de asielprocedure, indien men bij beide instanties gewoon uit zijn geheugen put (en dus niet tracht de asielinstanties te misleiden).

Tot slot verklaart Dr. Declaire dat u voldoet aan de criteria voor chronische post-traumatische stress en voor een majeure depressie en dat u hoog scoort op een schaal die het risico op suïcide meet. Ook mevrouw Graindorge stelt dat uw mentaal welzijn erop achteruitgegaan is sinds u de negatieve beslissing van het CGVS ontving. Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, hij baseert zich hiervoor grotendeels op uw eigen verklaringen en kan geenszins inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die u in Angola gehad zou hebben. Waar de medische beroepsbeoefenaars zich uitspreken over de (waarschijnlijkheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van uw mentale gezondheidstoestand, doen zij aan waarheidsvinding, wat niet tot hun bevoegdheden behoort, maar aan het CGVS toekomt.

Voor zover uw actuele precaire mentale gezondheidstoestand en kwetsbaarheid een aanwijzing vormt van een ingrijpende of traumatische gebeurtenis die ervan aan de basis zou liggen, blijft de vaststelling dat verzoekende partij niet overtuigt wat betreft de omstandigheden die ervan aan de basis liggen. (En, zoals de Raad ook aanstipt: "De vaststelling dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft impliceert niet noodzakelijk dat haar verklaringen in het kader van het verzoek tot internationale bescherming geloofwaardig zijn.") Voor zover uw medisch-psychische gezondheidstoestand een terugkeer naar Angola bemoeilijkt, dient u zich te richten tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen identiteitsdocumenten voor, noch documenten die uw reisweg ondersteunen. De identiteitsdocumenten die zich in uw dossier bevinden (kopie van uw Angolese identiteitskaart en gegevens over uw internationaal paspoort en uw visum), bevestigen de identiteitsgegevens die u tijdens de procedure opgaf. De medisch/psychologische attesten die u voorlegt werden hierboven reeds uitgebreid besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het enig middel wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing een schending vormt van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie"), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/9 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, (hierna "Kwalificatierichtlijn"), artikel 10.3 en 10.4, en 18 van de herschikte Procedurerichtlijn, en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoekster argumenteert op omstandige wijze dat zij om twee redenen als extra kwetsbaar te worden beschouwd: enerzijds heeft zij een belangrijke mentale achterstand, anderzijds heeft zij ernstige trauma's en psychische problemen opgelopen door de zaken die zij in het verleden heeft meegemaakt. Verzoekster verwijst naar de elementen die duiden op haar psychische problematiek, met name haar verklaringen op de DVZ en het CGVS, e-mails en bijgebrachte psychologische en psychiatrische verslagen. Inzake haar mentale beperking verwijst ze naar testen die ze heeft ondergaan en het besluit van de neuro-psychologe; verzoekster argumenteert en voert verweer inzake vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de WAIS IV test en LEITER III test die werd uitgevoerd.

Verzoekster voert aan dat verweerder, in tegenstelling tot verzoeksters zorgverleners, de nodige competentie mist om deze attesten te weerleggen en de eigen inschatting in de plaats te stellen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak inzake de geloofwaardigheidsbeoordeling wanneer medische attesten worden bijgebracht.

Verzoekster betoogt verder dat ze wel degelijk het slachtoffer geworden is van mensenhandel na haar aankomst in België, wat haar bijzondere kwetsbaarheid verhoogt.

Verzoekster verwijst naar het wettelijk kader inzake kwetsbare personen bij de beoordeling van haar relaas. Ze argumenteert, middels verwijzing naar onder meer een UNHCR-rapport en een BCHV-rapport, op de impact van het trauma op het asielrelaas en de geloofwaardigheid.

Het voorstaande toegepast op verzoeksters vrees voor vervolging stelt zij:

"Verzoekster haalde twee aspecten aan in verband met haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Meer bepaald sprak zij over een gedwongen huwelijk in Angola, en het feit dat zij in België in een prostitutiehuis geplaatst werd door iemand uit haar ruime netwerk in Angola.

2.3.1. Gedwongen huwelijk

Verwerende partij stelt dat verzoekster de grootste moeite heeft om coherent te antwoorden op de ad hoe vragen die gesteld worden. Zij verwijst hiervoor uitsluitend naar één incident tijdens het gehoor waarbij verzoekster erg in de war was over het plaatsen van gebeurtenissen in september of oktober.

Verzoekster situeerde inderdaad de arrestatie van haar ouders aanvankelijk in september 2015. Toen ze verder nadacht over de gebeurtenissen die zich toen hebben afgespeeld kwam ze tot de constatacie dat het dan wel oktober moest zijn. Dit heeft ze zelf rechtgezet : "sorry ... Toen mijn vader in de gevangenis zat, zeiden ze dat ik in oktober moest trouwen. Mijn oma is gestorven in oktober. Mijn vader ging naar de gevangenis voor mijn oma is gestorven. In september is mijn vader naar hun huis gegaan. Dat was ikzelf niet. " (gehoorverslag p. 13).

Uit (onder andere) heel deze passage blijkt echter zeer duidelijk dat verzoekster de grootste moeite had de gestelde vragen te begrijpen en zich begrijpelijk uit te drukken. Ook op het einde van het gehoor stelde verzoekster dat deze vragen haar erg in de war hebben gebracht. Het was zeer moeilijk voor haar om een onderscheid te maken tussen de verschillende vragen met betrekking tot wie op welk moment had gezegd dat ze zou trouwen met A., wanneer de officiële bevestiging had plaatsgevonden, wanneer enkel een belofte gemaakt was en wanneer het huwelijk dan effectief ging plaatsvinden.

Deze gang van zaken stemt perfect overeen met de analyse van verzoekster die door haar gespecialiseerde psychiater en psychologe in hun verslag wordt uitgedrukt, evenals met de beschikbare wetenschappelijke onderzoeken omtrent de reconstructie van gebeurtenissen door personen met een trauma.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar enkele minieme verschillen tussen het interview bij DVZ en bij het CGVS.

Verzoekster vergiste zich inderdaad over het jaartal waarin de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld in Angola. Zoals reeds ten overvloede aangetoond heeft verzoekster moeilijkheden met het situeren in de tijd.

Bovendien is zij met haar smokkelaar/mensenhandelaar naar België gereisd, die zowel haar reis heeft geregeld als onderweg telkens met haar door de veiligheidscontrole ging, waardoor het dan ook volkomen logisch is dat zij geen kennis heeft over de exacte details omtrent het visum en de gegevens op het paspoort.

Voor het overige gaf verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS verdere verduidelijkingen over haar scholingsgraad en tewerkstelling in Angola, nu het DVZ interview er intrinsiek op gericht is zich enkel te beperken tot de grote lijnen. Ze verduidelijkte niet echt naar een officiële school te gaan maar eerder een soort van bijlessen te volgen om te leren lezen en schrijven.

Ze verduidelijkte eveneens dat ze eigenlijk zeer weinig tijd had om de lessen te volgen en zeer vaak haar jaar moest overdoen, omdat ze zeer vaak moest werken en vaak te moe was om te studeren.

Toen verzoekster gevraagd werd wat ze van werk deed in Angola antwoordde ze dat ze maïs, fruit en groenten verkocht met haar moeder (gehoorverslag p.6). Toen gevraagd werd of verzoekster ook nog iets anders deed van werk, ontkende ze. Toen werd opgemerkt dat ze verteld had toch ook bij P. te hebben gewerkt, antwoordde verzoekster: "ja, maar ze betaalden me daar niet voor. " (gehoorverslag p.6).

Het is dan ook zeer duidelijk dat verzoekster onder 'werken' enkel die zaken verstaat waarmee zij persoonlijk geld verdiende om een bijdrage te leveren aan het gezin. Dit betreft enkel het verkopen op straat. Zowel het schoonmaken bij P. als het helpen auto's wassen zijn de zaken waarvoor verzoekster niet zelf betaald werd, en werden door haar dan ook niet in aanmerking genomen bij het antwoorden op deze vraag.

Verzoekster betwist niet dat zij moeite had om op coherente wijze op de vragen te antwoorden.

Het gehoor was dan ook zoals supra uiteengezet erg zwaar voor haar. Gelet op het voorgaande en in het bijzonder in het licht van wat supra werd uiteengezet omtrent de impact van PTSS en trauma's op het geheugen en verklaringen in het kader van een asielprocedure, dient echter een verlaagde bewijslast te worden gehanteerd en dient haar het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

2.3.2. Mensenhandel

Zoals supra werd aangetoond is verzoekster eveneens het slachtoffer geworden van mensenhandel. In Angola werd zij overgelaten in de handen van een kennis van haar goede vrienden, die haar meebracht naar Europa en opsloot in zijn woning. Toen zij weigerde seksuele betrekkingen te hebben met hem heeft hij haar doorverkocht aan een Brussels prostitutiehuis."

Verzoekster citeert uitvoerig regelgeving, richtlijnen en aanbevelingen inzake gendergerelateerd geweld. Verzoekster stelt dat ze het slachtoffer is geworden van mensenhandel met seksuele doeleinden door een persoon uit haar (ruime) netwerk in Angola, deze persoon is bijgevolg perfect op de hoogte bij een terugkeer door verzoekster naar Angola en in "wiens klauwen" verzoekster zeer gemakkelijk opnieuw zou kunnen vallen. Dit aspect van verzoeksters asielaanvraag dient ook in rekening te worden gebracht bij de beoordeling, zoals blijkt uit het Beyond Proof rapport van UNHCR.

Verzoekster verwijst naar de regelgeving inzake het hanteren van nauwkeurige en actuele informatie van verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Verzoekster stelt:

"Verwerende partij besluit echter op volstrekt onredelijke gronden (cf. supra) geen geloof te hechten aan de problemen die verzoekster heeft gekend na haar vertrek richting Europa, en gebruikt geen enkele COI omtrent de handel in Angolese meisjes voor seksuele doeleinden. Verwerende partij heeft verzoeksters verklaringen enkel getoetst op consistentie en op wat zij zelf plausibel vindt, zonder onderzoek te voeren naar de risico's voor verzoekster bij terugkeer. In de weinige beschikbare COI valt het volgende te lezen omtrent mensenhandel in Angola: [...] Met betrekking tot verzoeksters relaas waarin zij diende te huwen met iemand die homoseksueel is uit statusoverwegingen valt het volgende terug te vinden : [...]"

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

- "2. E-mail communicatie aan verwerende partij ;*
- 3. Attesten klinisch psychologe Anne Graindorge (Woman'Do) ;*
- 4. Attesten etnopsychiater Luc Declair ;*
- 5. Resultaten WAIS IV en LEITER III testen ;*
- 6. UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p.53-191 ;*
- 7. BCHV-CBAR, Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure, juni 2014;*
- 8. UNHCR Guidelines on International Protection No. 1 : Gender-Related Persecution ;*
- 9. UNHCR, Sexual and GenderBased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Response, mei 2003 ;*
- 10. United States Department of State, 2019 Trafficking in Persons Report - Angola, 20 juni 2019 <https://www.ecoi.net/en/document/2010752.html> ;*
- 11. United States Department of State, 2019 Country Report on Human Rights Practices - Angola, 11 maart 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2027468.html> ;*
- 12. United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Angola, 1 September 2010, p.45-46 en 58-61, <http://www.refworld.org/docid/4c7f4f962.html>".*

2.3. Bij aangetekende zending van 14 oktober 2020 alsook ter zitting brengt verzoekster volgende twee documenten bij:

- attest van psychiater Declair van 6 oktober 2020;
- attest van psychologe L  gaz van Woman'Do van 16 oktober 2020.

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). De beoordeling door verweerder inzake verzoeksters procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

3.5. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Uit het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend dossier reeds een vernietigingsarrest werd uitgesproken ingevolge hetwelk de thans voorliggende bestreden beslissing werd genomen. Uit dit vernietigingsarrest nr. 220 094 van 23 april 2019 blijkt dat tijdens de beroepsprocedure attesten inzake medische onderzoeken werden voorgelegd die *“op het eerste zicht een eventuele verklaring [kunnen] geven voor een aantal elementen in verzoeksters gedrag en verklaringen”*.

De attesten en medische onderzoeken werden door verweerder onderzocht ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad. Verweerder deed een uitgebreid onderzoek van deze attesten en besluit inzake verzoeksters intelligentie:

- op de WAIS IV intelligentieschaal haalt verzoekster een score van 43, wat overeenkomt met een gemiddelde mentale achterstand. Hierbij wordt opgemerkt dat (i) de scores die zij op de subtests haalt dermate heterogeen zijn, dat de totale IQ score (het cijfer 43) niet geïnterpreteerd kan worden, aangezien deze score invalide is; (ii) de taalproblemen een belangrijke invloed kunnen hebben op de totale score die zij haalt op een WAIS IV test omdat in deze totale score zowel de verbale als de non-verbale testen zijn verwerkt;
- een tweede, non-verbale IQ test die werd afgenomen is de Leiter III test en de score is 69. Volgens de informatie van verweerder komt een score tussen 55 en 69 overeen met een milde mentale achterstand (55) tot zeer lage intelligentie (69), een score tussen 40 en 54 komt overeen met een matige mentale achterstand en een score tussen 70 en 79 komt overeen met een lage intelligentie. Verzoekster scoort dus beduidend hoger op deze non-verbale test, er is volgens de scoringstabel sprake van een ‘zeer lage intelligentie’, op de grens met een ‘lage intelligentie’.

Daargelaten de theoretische discussie over de werkwijze en de interpretatie van de uitslagen van de afgenomen intelligentietests staat het aldus buiten discussie dat verzoekster een ‘verstandelijke beperking’ heeft, ook in vergelijking met ‘de gemiddelde persoon’.

3.6.1. Verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, dienen in rekening worden gebracht (cf. artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet). Aldus dient te worden nagegaan of verzoekster, gelet op haar achtergrond, in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

3.6.2. Te dezen kan vooreerst nuttig worden verwezen naar de inhoud van arrest 220 094 van 23 april 2019. Tegen voormeld arrest werd geen cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State. Het arrest staat bijgevolg definitief vast in de rechtsorde.

In de mate dat in arrest 220 094 werd overwogen dat *“De methodiek en de resultaten van de ondergane medische onderzoeken kunnen op het eerste zicht een eventuele verklaring geven voor een aantal elementen in verzoeksters gedrag en verklaringen (...)”* blijkt dat deze medische onderzoeken en attesten inderdaad een dergelijke verklaring kunnen geven.

3.6.3. De medische attesten tonen echter niet aan dat verzoeksters beperkte intellectuele capaciteiten verhinderen dat zij op een volwaardige wijze deelneemt aan het administratieve en/of gerechtelijk luik van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoeksters beperkte intellectuele capaciteiten hebben evenmin verhindert dat ze kon worden gehoord naar aanleiding van het invullen van de 'Vragenlijst' op 9 augustus 2017 alsook bij verweerder op 22 september 2017.

Verder blijkt uit het dossier dat verzoekster in staat is aan het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming bij te dragen, zoals blijkt uit de schriftelijke verklaring van 19 juni 2018 (antwoordstrook) ingevolge het verzoek om inlichtingen (map documenten, stuk 2) en de ondergane medische onderzoeken en attesten. Het omstandig onderhoud bij verweerder nam vier uur in beslag (van 9 uur tot 12.59 uur) en betreft aldus een ook valabel referentiepunt zonder dat verweerder of de Raad in de plaats treedt van medische beroepsbeoefenaar(s).

In de schriftelijke verklaring van 19 juni 2018 (antwoordstrook) ingevolge het verzoek om inlichtingen (map documenten, stuk 2) verklaart verzoekster tevens dat ze naar school gaat en vrijwilligerswerk doet, namelijk vrijwilligerswerk bij oudere mensen in een ouderentehuis. Het attest van psychiater Declaire van 16 oktober 2020 maakt ook melding dat verzoekster "*s'est investie comme stagiaire aide-soignante en MR [lees: maison de repos]*" (vrije vertaling: "zich inzet als stagiair verzorgster in een ouderentehuis") Verzoekster participeert aldus, ondanks haar beperkte intellectuele capaciteiten, op volwaardige wijze in de samenleving.

3.6.4. In de mate dat de attesten gewag maken van verzoeksters psychische problemen kan hieruit evenmin worden afgeleid dat zij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming.

Aangezien blijkt dat verzoekster, volgens haar eigen verklaringen op schrift, in staat is om als vrijwilligster te werken in een ouderentehuis, kan verder aangenomen worden dat zij bewust genoeg is om de gevolgen van haar handelen in te schatten.

Het attest van Dr. Declaire stelt dat verzoekster voldoet aan de criteria voor PTSD en dat ze hoog scoort op een schaal die het risico op suïcide bepaalt. Het attest van psychotherapeute Graindorge van 10 april 2019 stelt dat verzoeksters mentaal welzijn werd beïnvloed door de negatieve beslissing van het CGVS.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat verzoekster aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch hij baseert zich hiervoor grotendeels op verzoeksters verklaringen en kan niet inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoekster in Angola gehad zou hebben. Waar deze medische beroepsbeoefenaars zich uitspreken over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoeksters psychische gezondheidstoestand, doen zij echter aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot hun bevoegdheden of opdracht behoort.

Uit de attesten die werden gevoegd aan het verzoekschrift is niet op te maken dat verzoeksters psychische problematiek haar verhindert om op volwaardige wijze, haar intellectuele beperkingen weliswaar mede in acht genomen, verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van haar verzoek om internationale bescherming.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoekster na enkele maanden uit haar eerste asielcentrum is weggevlucht en daarna drie maanden op straat overleefde, hetgeen ook een zelfredzaamheid impliceert.

Het attest van psychiater Declaire van 6 oktober 2020 is, behalve de toevoeging van een paragraaf over het stoppen en overstappen op andere medicatie en haar werk als stagiair verzorger, identiek aan het attest dat bij het verzoekschrift werd gevoegd (cf. stuk 4). Dit attest doet dan ook geen afbreuk aan het voorstaande.

Het attest van psychologe Légaz (van Woman'Do) van 16 oktober 2020 dat ter zitting wordt bijgebracht (aangehecht aan het schrijven van 14 oktober 2020 en voormeld attest van psychiater Declaire) bevat geen begeleidende tekst waaruit de Raad de essentie of bedoeling van het attest kan afleiden. Uit de lezing van het attest blijkt dat verzoekster leidt aan PTSD, psychosomatische klachten heeft, angsten heeft en dat ze nare herinneringen heeft aan de voorgaande zitting op de Raad. Hoewel het aannemelijk is dat verzoekster stress heeft ingevolge een zitting bij de Raad, kan hieruit niet worden opgemaakt dat ze in de onmogelijkheid is om op effectieve wijze aan de behandeling van haar verzoek om

internationale bescherming deel te nemen. Te dezen blijkt ook dat er op zitting van 20 oktober 2020 geen element werd aangebracht door verzoekster of haar advocaat ingevolge hetwelk haar aanwezigheid op de zitting problematisch was voor verzoekster.

3.6.5. De attesten ingevolge de ondergane onderzoeken geven bijgevolg geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de vaststellingen in arrest 220 094, dat ten aanzien van de partijen kracht en gezag van gewijsde heeft, en waarin onder meer de volgende feitelijke vaststellingen werden gedaan:

- *“uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 september 2017 blijkt dat verzoekster haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen heeft gezet; ze was in staat om een chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd relaas uit de doeken te doen over hetgeen haarzelf en haar familie zou zijn overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, pp. 8-12); dat verzoekster de logica en inhoud van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud goed begreep en in staat was om hierop normale en afdoende antwoorden te formuleren en dat verzoekster wel degelijk in staat was om gebeurtenissen in de tijd te situeren, onder meer gevraagd naar haar scholing, het tijdstip van haar vertrek uit haar land van herkomst en haar verblijfsomstandigheden in België (zie notities persoonlijk onderhoud, pp. 5, 16-17, 22);*

- *verzoekster, enerzijds, aanvoert dat ze niet kan lezen of schrijven maar dat ze, anderzijds, wel in staat is om de Vragenlijst (administratief dossier, stuk 17) zelfstandig en goed leesbaar met haar (lange) naam te ondertekenen en tijdens het gehoor zelfstandig een opmerking maakt over de correcte schrijfwijze van haar naam (gehoor CGVS, p.3);”.*

Hoger werd geconcludeerd dat de attesten een inzicht geven in het functioneren van verzoekster maar dat deze attesten geen manifeste aanwijzing zijn dat verzoekster, ondanks haar beperkte intellectuele capaciteiten, niet ten volle en op nuttige wijze zou kunnen deelnemen aan het verloop van het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijven de voorstaande feitelijke bevindingen in arrest 220 094 onverminderd overeind. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid aan van verzoeksters verklaringen.

3.7. De geloofwaardigheid van verzoekster inzake de voorgehouden problemen wordt verder ondermijnd door de niet-betwiste consideratie in arrest 220 094 waaruit blijkt dat *“verzoekster geen dienstige uitleg geeft over de pertinente vaststelling in de beslissing waar deze stelt: “Bovendien blijkt uit uw dossier dat u op eigen naam een visum verkreeg voor Spanje, voor de periode waarin u verklaart gereisd te hebben. Uw internationaal paspoort werd reeds eerder aangevraagd, aangezien het al op 3 februari 2016 werd afgeleverd (zie administratief dossier). Hieruit kan worden afgeleid dat u reeds voor uw beweerde problemen de intentie had Angola te verlaten. Voor het CGVS situeert u uw problemen plots in 2015, dus vóór uw internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS p. 12, 13)”.*

Aangezien niet betwist wordt dat verzoekster in het bezit was van een paspoort op eigen naam en een visum voor Spanje, kan evenmin geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat ze tijdens haar reis naar Europa het paspoort niet mocht openen en niet weet of er ooit een visum werd aangevraagd (gehoor CGVS, p. 23).

Omwille van de ongeloofwaardigheid van de omstandigheden van verzoeksters reis en de hogere vaststellingen inzake de mogelijkheid tot afleggen van nuttige verklaringen, blijft hetgeen hieromtrent werd bepaald in arrest 220 094 onverminderd overeind.

3.8. Verzoekster argumenteert inzake het moeilijk begrijpen van vragen, stelt dat er *“enkele minieme verschillen [zijn] tussen het interview bij DVZ en bij het CGVS”* en nuanceert haar verklaringen inzake hetgeen zij verstaat onder ‘werken’.

Dit verweer betreft een vergoelijking van haar verklaringen en de conclusies van verweerder op basis van deze verklaringen. Dit kan echter niet worden aanvaard als nuttig verweer of dienstige ontkrachting van de motivering die luidt:

“Hetzelfde geldt voor de al eerder aangehaalde vaststelling dat u bij DVZ verklaarde sinds de leeftijd van 9 jaar auto's gewassen te hebben als beroep, dit tot u het land verliet met behulp van de familie A., bij wie u thuis werkte (inclusief het wassen van auto's). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat u sinds u negen of tien jaar was het huishouden deed bij P., dat u er hard moest werken en daardoor niet altijd kon overgaan naar de volgende klas (CGVS p. 6).

U spreekt in het geheel niet meer van een andere familie, de familie A., waar u jarenlang thuis gewerkt zou hebben, u spreekt enkel over P. (wiens volledige naam u niet kent, CGVS p.18). U spreekt in het geheel niet over het wassen van auto's, los van de vraag of u het huishoudelijk werk als 'werken' beschouwde. (CGVS p. 6.) Er kan niet ingezien worden dat een vrouw die zich tien jaar lang nuttig kan maken in het huishouden van een rijke familie, of zij nu beschikt over een (zeer) lage intelligentie dan wel over een belangrijke mentale retardatie, dat deze zelfde vrouw niet zou kunnen onthouden voor welke familie zij jarenlang gewerkt heeft en dat zij nu eens met de ene en dan weer met de andere naam naar deze familie zou verwijzen, en bovendien incongruente verklaringen aflegt over wat zij dan jarenlang voor deze familie deed."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier (zie onder meer Verklaring DVZ, punten 11-12, punt 36), is pertinent en wordt door de Raad bijgetreden.

De bestreden beslissing stelt verder ook op pertinente gronden vast:

"Verder verklaart u bij het CGVS niet dat u door de familie waar u het huishouden deed werd geholpen om het land te verlaten, maar door de ouders van F., uw vriend van op school (CGVS p. 8, 11). Dit is cruciaal, aangezien u, volgens uw relaas voor het CGVS, juist voor de familie waar u het huishouden deed op de vlucht bent (CGVS p. 10, 11). Voor DVZ verklaarde u echter dat Pedro u financieel geholpen heeft, u spreekt in het geheel niet over het huishouden doen bij hen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ pt. 3.5). Zowel uw verklaringen voor het CGVS als uw verklaring voor DVZ zijn uitgebreid en grotendeels intern coherent, ze zijn echter niet verenigbaar met elkaar. Evenmin blijkt uit het dossier dat er bij één van beide instanties sprake zou zijn geweest van problematische communicatie of een gebrek aan wederzijds begrip."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Uit het voorstaande blijkt dat verzoeksters relaas bij de DVZ en het CGVS wezenlijke en essentiële verschillen vertoont inzake haar 'professionele' achtergrond bij een familie, de naam van de familie bij wie ze werkte en de persoon die haar heeft geholpen met het vertrek uit Angola.

Dit alles klemt des te meer aangezien niet wordt betwist dat verzoekster de achternaam niet kan geven van P., de man die daarenboven een belangrijke functie zou vervullen bij het MPLA, en die verzoekster zou verplichten tot een huwelijk met diens homoseksuele zoon.

Deze onwetendheid inzake een kernelement van haar verzoek om internationale bescherming (het vermeende gedwongen huwelijk met de homoseksuele zoon van P.), samen gelezen met de voorgaande vaststellingen, betreft andermaal een element dat leidt tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas inzake een gedwongen huwelijk met A., de homoseksuele zoon van P..

Verzoekster maakt derhalve niet geloofwaardig dat zij Angola diende te ontvluchten omwille van een gedwongen huwelijk met een homoseksuele zoon van een machtig MPLA-lid.

3.9. Evenmin kan geen geloof worden gehecht aan de beweringen in het verzoekschrift dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel, in een woning werd opgesloten in Brussel en werd doorverkocht aan Brussels prostitutiehuis.

Met name de considerans in arrest 220 094 blijft gelden dat *"het weinig aannemelijk is dat verzoekster, die maandenlang in een prostitutiehuis zou hebben moeten werken, zich geen enkele klant kan herinneren met uitzondering van die ene klant die haar uit het prostitutiehuis zou hebben helpen ontsnappen, hetgeen des te meer klemmt omdat haar verklaringen omtrent dit verblijf, in tegenstelling tot haar relaas omtrent de vermeende feiten in Angola, bijzonder weinig details vermelden"*.

De Raad stelt daarenboven vast dat in de drie attesten van psychotherapeute Graindorge geen melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster slachtoffer was van mensenhandel of verplicht zou zijn geweest om in Brussel in een prostitutiehuis te werken. Aangezien deze attesten werden opgesteld ingevolge de maandenlange psychologische opvolging van verzoekster, betreft het andermaal een aanduiding dat haar relaas omtrent het gedwongen verblijf in een woning in Brussel en verplichting tot het hebben van seksuele contacten met derden niet plausibel is. Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat verzoekster na enkele maanden uit haar eerste asielcentrum is weggevlucht en daarna drie maanden op straat overleefde, hetgeen behalve een aanduiding van zelfredzaamheid, ook aanleiding kan hebben gegeven tot seksuele daden die niet aanzien kunnen worden als mensenhandel of gedwongen prostitutie.

3.10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt echter geen element bij dat kan wijzen op een mogelijke toepassing van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS